วารสารเพลงดนตรี MUSIC JOURNAL

MUSIC วารสารเพลงดนตรี JOURNAL

ISSN 0858-9038
Volume 24 No. 8
April 2019

Darren Royston
Director/Choreographer
FAME, the Musical

Musical Theatre

วารสารเพลงดนตรี MUSIC JOURNAL
Volume 24 No. 8 April 2019

MUSIC วารสารเพลงดนตรี JOURNAL

Volume 24 No. 8
April 2019

สวัสดีผู้อ่านทุกท่าน วารสารเพลงดนตรีขอนำเสนอบทความทางด้านดนตรีที่หลากหลาย ให้ท่านได้เพลิดเพลินใจ ในเดือนเมษายนที่อุณหภูมิร้อนระอุ

เริ่มจากบทความเบื้องหลังความสำเร็จของละครเวที Fame, the Musical จัดโดยนักศึกษาสาขาวิชาการขับร้องและละครเพลง และ West Side Story จัดโดยนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จากสาขาวิชาเดียวกัน เมื่อเดือนมีนาคมที่ผ่านมา การจะจัดแสดงละครเพลงให้สำเร็จในแต่ละเรื่องนั้น มีขั้นตอนต่างๆ ทั้งเบื้องหน้าและเบื้องหลังมากมาย เชิญพลิกไปอ่านบทสัมภาษณ์ music director ของละครเวทีทั้งสองเรื่อง พร้อมขั้นตอนการทำงานได้ใน เรื่องจากปก และ บทความรีวิว

ผู้อ่านที่ติดตามการเดินทางของคณบดี ในการเดินทางไปเยี่ยมชมสถาบันทางดนตรีที่มีชื่อเสียงระดับแนวหน้าของประเทศสหรัฐอเมริกา รวมทั้งหอแสดงดนตรีที่ทันสมัย สามารถพลิกไปอ่านได้ใน Dean's Vision

บทความด้านดนตรีไทยในเดือนนี้นำเสนอบทความที่น่าสนใจ ด้านการศึกษาความเป็นมาของวงปี่พาทย์มอญ จากคณะรุ่งสุรินทร์บรรเลง ซึ่งเป็นวงที่มีชื่อเสียง

สำหรับผู้อ่านที่พลาดการแสดง Amadeus Live! ที่จัดเป็นครั้งแรกในประเทศไทย เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ติดตามอ่านบรรยากาศการแสดงได้จากบทความรีวิว

ดวงฤทัย โพคะรัตน์ศิริ

เจ้าของ
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล

บรรณาธิการ
ดวงฤทัย โพคะรัตน์ศิริ

หัวหน้ากองบรรณาธิการ
นิธิมา ชัยชิต

ที่ปรึกษากองบรรณาธิการ
สนอง คลังพระศรี
Kyle Fyr

ฝ่ายภาพ
คนึงนิจ ทองใบอ่อน

ฝ่ายศิลป์
จรูญ กะการดี
นรเศรษฐ์ รังหอม

พิสูจน์อักษรและรูปเล่ม
ธัญญวรรณ รัตนภพ

เว็บมาสเตอร์
ภรณ์ทิพย์ สายพานทอง

ฝ่ายสมาชิก
สุพรรษา ม้าห้วย

สำนักงาน
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล
(วารสารเพลงดนตรี)
๒๕/๒๕ ถนนพุทธมณฑลสาย ๔
ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล
จังหวัดนครปฐม ๗๓๑๗๐
โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔
ต่อ ๓๑๑๓
โทรสาร ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๓๐
musicmujournal@gmail.com

พิมพ์ที่
หยินหยางการพิมพ์
โทรศัพท์ ๐ ๒๔๐๓ ๘๖๓๖
๐ ๒๔๔๓ ๖๗๐๗

จัดจำหน่าย
ร้านค้าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์
โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔
ต่อ ๒๕๐๔, ๒๕๐๕

กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ในการพิจารณาคัดเลือกบทความลงตีพิมพ์โดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า สำหรับข้อเขียนที่ได้รับการพิจารณา กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ที่จะปรับปรุงเพื่อความเหมาะสม โดยรักษาหลักการและแนวคิดของผู้เขียนแต่ละท่านไว้ ข้อเขียนและบทความที่ตีพิมพ์ ถือเป็นทัศนะส่วนตัวของผู้เขียน กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย และไม่ขอรับผิดชอบบทความนั้น

สารบัญ
Contents

Dean's Vision

04
ประสบการณ์จากการเดินทาง (ตอนที่ ๒)
ณรงค์ ปรางค์เจริญ
(Narong Prangcharoen)

Cover Story

10
Fame, the Musical
นฬีสี เรเยส (Napisi Reyes)

Musicology

20
ดนตรีวิจักษ์ในภาพยนตร์ "โรงแรมนรก" (๒๕๐๐) ของ รัตน์ เปสตันยี
จิตร์ กาวี
(Jit Gavee)

Getting Ready

30
Pedagogy Tools for Applied Music Teachers: The Benefits of Studio Class
Joseph Bowman
(โจเซฟ โบว์แมน)

Music Entertainment

32
เพลงไทย (สากล) ในทำนองต่างชาติ (ตอนที่ ๑)
กิตติ ศรีเปารยะ
(Kitti Sripaurya)

Thai and Oriental Music

40
ปี่พาทย์มอญ คณะรุ่งสุรินทร์บรรเลง
ธันยาภรณ์ โพธิกาวิน
(Dhanyaporn Phothikawin)

Voice Performance

46
Solitude Chapter 5
Haruna Tsuchiya
(ฮารุนะ ซึชิยะ)

Review

50
Amadeus Live in Bangkok 2019
นิอร เตรัตนชัย
(Ni-on Tayrattanachai)

58
West Side Story, School Edition
Richard Ralphs
(ริชาร์ด ราฟส์)

Fame the Musical

เรื่อง:
นพีสี เรเยส (Napisi Reyes)
อาจารย์สาขาวิชาการขับร้องและละครเพลง
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

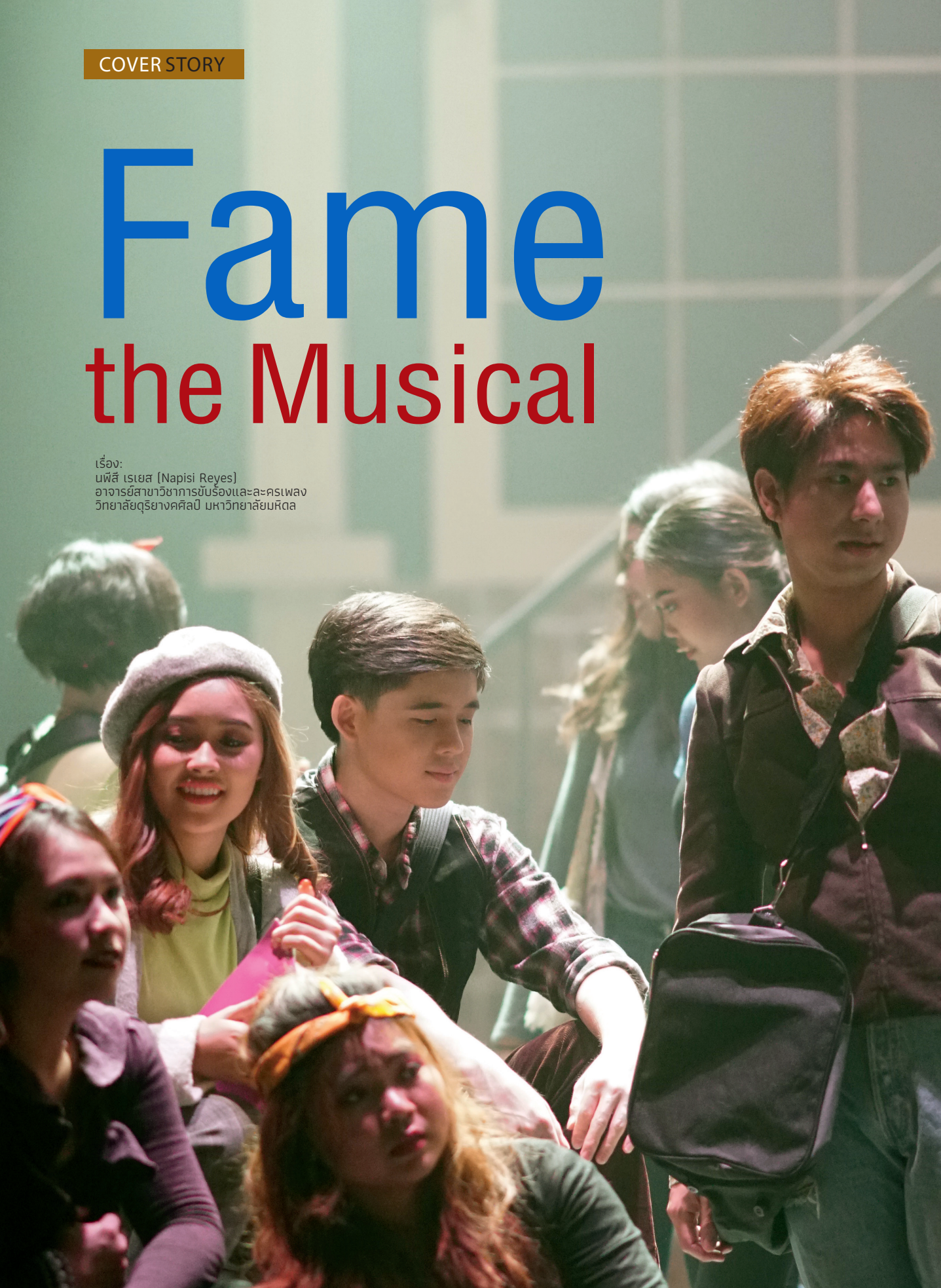

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นสถาบันแห่งเดียวในประเทศไทยที่มีการจัดการเรียนการสอนทางด้านละครเพลง ในระดับปริญญาตรีและปริญญาโท สาขาวิชาการขับร้องและละครเพลง ก่อตั้งขึ้นโดยมีจุดประสงค์ คือ ผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ และเป็นนักแสดงละครเพลงที่ดี

การเป็นนักแสดงละครเพลงที่ดี หมายถึง ต้องมีความสามารถหลักๆ ๓ ด้าน ที่เรียกว่า Triple Treat คือ สามารถร้องเพลง เต้นรำ และแสดงละครได้ดี ในหลักสูตรการเรียนการสอนของสาขาวิชาการขับร้องและละครเพลงจึงประกอบไปด้วยรายวิชาที่ช่วยฝึกฝนนักศึกษาในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น การแสดง การกำกับการแสดง การเต้นรำ การออกแบบท่าเต้น ขับร้องปฏิบัติ และวิชาการอื่นๆ ทางละคร เช่น การออกแบบเสื้อผ้าอุปกรณ์ประกอบฉาก ออกแบบแสง ออกแบบฉาก การทำโปรดักชั่นละครเพลง นอกจากนี้ยังมีวิชาทางด้านดนตรีและวิชาการแขนงอื่นๆ ที่จะทำให้นักศึกษามีความรอบรู้รอบด้านมากขึ้น

ในแต่ละปี นักศึกษาจะมีโอกาสได้ฝึกฝนวิชาการที่เรียนมาในภาคปฏิบัติ โดยร่วมแสดงรีไซทัล ร่วมแสดงโปรดักชั่นย่อยๆ แสดงคอนเสิร์ต รวมทั้งไปแสดงนอกสถานที่ และอื่นๆ อีกมากมาย สำหรับสาขาวิชาการขับร้องและละครเพลงนั้น กิจกรรมสำคัญที่นักศึกษาในสาขาทุกคนจะต้องเข้าร่วมปีละครั้ง คือ การทำโปรดักชั่นใหญ่ประจำปี ซึ่งมักเกิดขึ้น

ในช่วงภาคการศึกษาที่ ๒ ของทุกปี (สาขาจะจัดการแสดงในรูปแบบโปรดักชั่นทุกปี ปีละ ๑ เรื่อง)

ที่ผ่านมาทางสาขาเน้นการทำโปรดักชั่นละครเพลงเป็นภาษาอังกฤษ เนื่องจากเป็นภาษาที่ใช้ในละครเพลงมากที่สุด และละครเพลงมีศูนย์กลางอยู่ที่นครนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา และที่กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ ซึ่งเป็นสองประเทศหลักที่ใช้ภาษาอังกฤษ เหตุผลอีกประการหนึ่ง คือ เพื่อให้นักศึกษาได้ยกระดับความสามารถตนเอง ก้าวไปสู่ความเป็นสากล โดยสาขาวิชาการขับร้องและละครเพลง วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ เป็นหนึ่งสถาบันในจำนวนน้อยมากๆ ในประเทศไทย ที่ผลิตผลงานโปรดักชั่นเป็นภาษาอังกฤษ โดยได้รับลิขสิทธิ์ถูกต้องจากทาง Music Theatre International นักศึกษามีโอกาสได้ฝึกการแสดงจากบทละครเพลงบรอดเวย์ ต้นฉบับภาษาอังกฤษ และได้ฝึกการขับร้องการแสดงกับดนตรีสดเต็มวงตามแบบต้นฉบับ

การคัดเลือกละครเพลงที่จะจัดการแสดงนั้น เริ่มต้นจากคณาจารย์ทุกคนในสาขาจะมาประชุมกัน เพื่อคัดเลือกเรื่องที่คิดว่าเหมาะสมกับการเรียนรู้ของนักศึกษาในแต่ละรุ่น เช่น การเลือกเรื่อง Fame, the Musical มาจัดการแสดง เพราะเป็นเรื่องที่เหมาะสมกับวัยของนักศึกษา เป็นโอกาสดีที่นักศึกษาจะได้ฝึกเรื่องการเต้นรำและการร้องเพลงในสไตล์สมัยใหม่ ซึ่งแตกต่างจากทุกโปรดักชั่นที่ผ่านมา

นักศึกษาสาขาวิชาการขับร้องและละครเพลงทุกคนจะต้องลงทะเบียนเรียนวิชาบังคับ คือ วิชา Musical Theatre Production 1, 2, 3, 4 ในทุกๆ ปีการศึกษา ตั้งแต่ชั้นปีที่ ๑

ถึงชั้นปีที่ ๔ ตามหลักสูตร การเข้าร่วมทำโปรดักชั่นสามารถทำได้ทั้งบทบาทนักแสดงหรือทำงานเบื้องหลังก็ได้ แต่เนื่องจากทางสาขาเน้นที่จะฝึกนักศึกษาให้เป็นนักปฏิบัติ คือ เป็นนักแสดงละครเพลง จึงเน้นว่าทุกคนต้องมีส่วนร่วมในฐานะนักแสดง นักศึกษาสามารถเลือกที่จะไม่แสดงแล้วรับบทบาทอย่างอื่นได้เพียง ๑ ครั้ง ในระหว่างการเรียนระยะเวลา ๔ ปี ที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ โดยบทบาทอื่นๆ ที่นักศึกษารับผิดชอบแทนการแสดงได้นั้น ได้แก่ การผลิตหรือจัดหา เสื้อผ้าสำหรับการแสดง อุปกรณ์ประกอบฉาก แสง สี เสียง ทำงานฝ่ายประชาสัมพันธ์ และขายตั๋ว เป็นต้น

ในหลายๆ ปีที่ผ่านมา สาขาวิชาการขับร้องและละครเพลงได้มีการเชิญผู้กำกับรับเชิญจากต่างประเทศมาทำหน้าที่กำกับการแสดงในโปรดักชั่นประจำปี เนื่องจากต้องการให้นักศึกษาได้ฝึกฝนภาษาอังกฤษได้คุ้นชินกับการทำงานในสภาพแวดล้อมนานาชาติ โดยไม่รู้สึกกลัวการสื่อสารภาษาอังกฤษ ผู้กำกับรับเชิญจะใช้เวลามาอยู่ที่วิทยาลัยเพื่อซ้อมการแสดงให้นักศึกษาเป็นเวลาประมาณ ๑ เดือนครึ่ง ถึง ๒ เดือน โดยที่ผ่านมา ผู้กำกับรับเชิญของโปรดักชั่นสาขาวิชาการขับร้องและละครเพลง ได้แก่

ในปี พ.ศ. ๒๕๖๐ ผู้กำกับรับเชิญ คือ Bud Coleman จากมหาวิทยาลัย Colorado (Boulder) ประเทศสหรัฐอเมริกา อาจารย์ได้มาทำหน้าที่ทั้งกำกับการแสดงและออกแบบท่าเต้นให้นักศึกษา ในละครเพลงเรื่อง Fiddler on the Roof อาจารย์เป็นหัวหน้าภาค Theatre & Dance และเคยเป็นสมาชิกนักเต้นคณะ Les Ballets Trockadero de Monte Carlo ด้วย อาจารย์มีผลงานการกำกับละครเพลงมาทั่วโลก เช่น ในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ อาจารย์ได้กำกับการแสดงและออกแบบท่าเต้นให้คณะละครเพลงในเมือง Vladivostok ประเทศรัสเซีย

ในปี พ.ศ. ๒๕๖๑ ผู้กำกับรับเชิญ คือ Paul Whiteley ชาวออสเตรเลีย ทำงานในวงการบันเทิง เป็นครู เป็นผู้กำกับศิลป์ เป็นโปรดิวเซอร์ และเป็นนักแสดงละครเพลงบรอดเวย์ที่เดินทางไปแสดงทั่วโลก มีผลงานการแสดงละครเพลงดังๆ เช่น เรื่อง Evita, My Fair Lady และรับบทบาทเป็น Phantom ในการแสดงครบรอบ ๒๕ ปี ของละครเพลง Phantom of the Opera ที่เดินทางไปแสดงทั่วเอเชีย รวมถึงกรุงเทพฯ ด้วย ได้รับเชิญให้มากำกับละครเพลงเรื่อง Into the Woods

ในปี พ.ศ. ๒๕๖๒ Darren Royston ได้รับเชิญเป็นผู้กำกับการแสดงและออกแบบท่าเต้น ละครเพลงเรื่อง Fame, the Musical เป็นชาวอังกฤษ เป็นครูด้าน Dance และ Movement ที่ The Royal Academy of Dramatic Art (RADA) กรุงลอนดอน นอกจากนี้ยังทำงาน

เป็นผู้กำกับลีลา (Movement) ผู้ออกแบบท่าเต้นและผู้กำกับการแสดงละครโอเปร่า ละครเพลง และการเต้นรำอื่นๆ ทั้งที่ประเทศอังกฤษ นอร์เวย์ ไอซ์แลนด์ สหรัฐอเมริกา และที่ประเทศไทยเอง โดยมีผลงานเด่นคือเป็นผู้ออกแบบท่าเต้นให้ Nicole Kidman ในภาพยนตร์เรื่อง Queen of the Desert กำกับโดย Werner Herzog

การแสดง Fame, the Musical จัดขึ้นในวันที่ ๗-๑๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒ ที่ผ่านมา ณ หอแสดงดนตรี วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งสามารถรักษาคุณภาพมาตรฐานที่ดี เป็นที่ชื่นชม และได้รับเสียงตอบรับที่ดีจากคนดูทั่วไปอย่างมากมาย ดังนี้

"Finale of FAME the Musical, Bring on Tomorrow, brings tears of exultation to my eyes! สนุกและดีอย่างเหลือเชื่อ Fame, the Musical งาน production เล็กๆ ที่เกือบจะสมบูรณ์ แต่ความไม่สมบูรณ์ก็กลายเป็นเสน่ห์สำคัญของละครเพลงเรื่องนี้ของสาขาวิชาการขับร้องและละครเพลง วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เมื่อเราได้เห็นความจริงใจกับบทของทุกคน นอกเหนือไปจากความสามารถ ทั้งร้อง ทั้งเต้นของเด็กๆ เหล่านี้ ที่บทตรงกับวัยของตนเอง เป็นประสบการณ์และพฤติกรรมที่แต่ละคนน่าจะผ่านมาแล้ว การใช้ผู้กำกับที่เป็นฝรั่งในคราวนี้ นับว่าถูกต้องมากๆ เพราะทำให้เข้าถึงเรื่องราวของเด็กวัยรุ่นผิวสีต่างๆ ที่คนไทยอาจจะยังเข้าไม่ถึง" คุณกิตติศักดิ์ สุวรรณโภคิน (นักวิจารณ์ที่มีชื่อเสียง)

"ความชื่นชมอย่างแรกที่จะไม่พูดถึงไม่ได้เลย คือ การหยิบ Fame, the Musical มาเล่า โดยใช้ภาษาอังกฤษในการแสดงทั้งหมด... นั่นเท่ากับว่า ผู้ชมอย่างเราๆ จะได้เสพอรรถรสของบทและคำร้องจากฉบับละครเวทีอเมริกันดั้งเดิมจริงๆ (บทโดย Jose Fernandez และคำร้องโดย Jacques Levy) ซึ่งเชื่อว่าหลายจุดในการแสดง การคงไว้ซึ่งคำประพันธ์ต้นฉบับ น่าจะเป็นการช่วยส่งต่อสารที่ผู้ประพันธ์ตั้งใจไว้ได้ดีที่สุด" เพจ บ้านหนัง คลังละคร

"ขอยกความดีความชอบให้กับงาน choreography อันน่าอัศจรรย์น้องๆ ผู้แสดงทุกคนน่าทึ่งกว่าที่คิดเยอะมาก เพราะหลายๆ ฉากนั้น เชื่อว่ามันไม่ง่ายเลย แต่ทุกคนก็ถ่ายทอดร่วมกันออกมาเป็น choreography ที่ทรงพลังได้ จะมีที่รู้สึกว่ายังไม่สมบูรณ์แบบอยู่นิดหน่อยก็คือ เมื่อดูองค์รวมแล้ว มันยังขาดความแม่นยำ ความแข็งแรงและความพร้อมเพรียงอยู่บ้างเล็กน้อย" ผู้ชม

"อาจจะดูเป็นเหตุผลส่วนตัวเล็กน้อย แต่ก็มีผลต่อคำว่า 'ครบเครื่อง' ในใจตัวเอง คือ การพยายาม staging ได้อย่างชาญฉลาดของโปรดักชั่น ซึ่งเลือกที่จะลงมาใช้พื้นที่

บริเวณคนดูในการถ่ายทอดความหมายของการ 'จากไป' และการ 'ก้าวต่อไป' ของตัวละครอยู่หลายครั้ง" ผู้ชม

สาขาวิชาการขับร้องและละครเพลง ขอขอบพระคุณคณะผู้บริหารวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นอย่างยิ่ง ที่ได้สนับสนุนทุนส่วนหนึ่งในการจัดการทำโปรดักชั่นและสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนภาคปฏิบัติให้เกิดขึ้น อันเป็นประโยชน์แก่นักศึกษาและคณาจารย์ทุกคนในสาขาเป็นอย่างยิ่ง

"I worked on *Fame* as a vocal coach. When we decided on the production for this year, I was excited and hopeful that the stories of aspiring artists and those characters' energy would inspire our students. As an artist who currently works as an instructor at an academic institution, the process of art making is the most important part of the work for me. Although we are working toward public performances, "the result", those "real performances" are very small parts of the whole project. We spend a majority of our time discussing, rehearsing, constructing, deconstructing, and re-constructing in studios. In my undergraduate training in theatre, everybody was giving out their heart and energy fully all the time into the process of discoveries called rehearsals. There were no differences between the rehearsals and the actual performances in terms of the concentration and energy we were putting in. It has been the same way after I became a professional performer. Only when I offer my whole being to the process and to my scene partners – to the point I feel I cannot take it anymore – can I reach the new space within that transforms me into the next level of artistry. When we work in this way, just like a gift or reward, magical things tend to happen onstage during the performances. It has been quite challenging for me to communicate this idea to the students here since I started working in 2013. Through this production of Fame, however, I am finally starting to see and feel a glimpse of it. I sincerely hope that this culture, which is absolutely necessary in order to work internationally as an artist (even as a student artist), will continue and grow much stronger in each student and within the program here at the College of Music."

Haruna Tsuchiya, Chair of Voice and Musical Theatre Department

Director's notes:

FAME is set in the 1980s. This was the time when I myself was a young student of dance, acting and music. I remember seeing the TV series, The Kids from Fame, in the UK as I practiced my singing, played scales and arpeggios on musical instruments, learnt Shakespeare speeches and would sweat in a dance studio for many hours to master tap dancing. I had some fame in my family with my theatrical grandfather to look up to. My Grandpa lived in the north of England in Yorkshire, and I was fortunate to see him stage shows, sitting for many hours under the director's table in the rehearsal room. I could see that the performing arts were a way of life, and required dedication, energy and commitment.

Along the way, people often asked me if there was anything else I wanted to do, but the experience of being in a stage production and seeing the hard work pay off always kept me focused on this path. With this personal history, I approach this show as the director and want the audience to see the many stories of these characters as personal journeys into the unknown. You will watch many students in the performance, some you will get to know in more detail than others, but every single character is moving through a process - training in the performing arts, changing as personalities as they become more mature, making friends, facing challenges, and in the end making their own decisions about their art and their lives.

The Fame School - as it became known, was the old High School of Performing Arts Building on 46th Street East of Broadway, just off Times Square in New York. The school left this building in 1984. I toured to New York as a young dancer in 1988, and still remember our tour-bus driving past the steps where the students had danced - where they had jumped on the roofs of taxis and held up the traffic to do impromptu song and dance routines. At least that type of episode had happened on the TV show, in the Movie, on the Video. I looked hard from out of the window of the bus. But no - there was nothing - just a dilapidated New York building, with no sparkle, no neon, no razzmatazz. But even then, I thought: what if the students returned again? What if the ghosts of students of the past returned and their energy could retell their stories again?

When I was asked to direct this production, I was actually standing on a cold frozen station in Yorkshire, the place where my grandfather used to perform shows. As I was asked by text if I would be willing to direct this production, I looked up, and there, on the station billboard, was a poster advertising the UK touring production of FAME. The past, present and future were all connected. So this new production of this musical would also connect to my personal story, my past, and my hopes for the future generation.

I believe our energies continue to live on, in new generations. So, this production asks you to imagine what it was like nearly four decades ago, and to remember that this was a time before internet, mobile phones, social media. It was a physical age where the attainment of fame required, above all, payment in sweat that has now long dried up. So, more importantly, I also ask you to witness the energy of these new students, making their own steps forward on their own careers into the performing arts, and using the art of music theatre to express emotions, overcome their fears, and turn their dreams into reality for now and for the future.

Enjoy today - and then, bring on tomorrow!

Darren Royston,
Director/Choreographer

Interview with Darren Royston Director/Choreographer

Please tell me a little about your background.

Darren Royston: It was very special to be asked to direct the musical FAME as a lot of personal stories in my own life connected to the things that were in the show.

The FAME school includes music, acting and dance. I have a background in all these things, as I started as a young boy singing in musicals, learning music at school and then becoming an actor with the National Youth Theatre, performing on the West End of London and graduating from Cambridge University. I realized that dance was part of musical theatre, so I also studied all types of dance, becoming an advanced tap dancer with the British Ballet Organization and following the teaching of Rudolf Laban, graduating with distinction and starting my professional work as a director and choreographer.

For this production of FAME, I also was able to use my experience of working in drama schools all over the world, including the London College of Music Theatre, and the Royal Academy of Dramatic Art in London (RADA). Training for actors has always included dance and musical theatre, so I became

interested in ways to link the staging and choreography to the dramatic situation. This was the subject of my book called *Dramatic Dance*.

I have loved taking my work all around the world, including touring shows in the USA, throughout Southeast Asia, and creating new musicals in Iceland, Norway and London. This was a great opportunity to return to Thailand and teach the students as well as direct a wonderful production that brings together acting, with music and dance. In fact, when I arrived at Mahidol College of Music I was very excited by the atmosphere and buzz created by musicians practicing everywhere! It felt like Mahidol Music Theatre was already the Thai equivalent of the FAME school.

How was your work with *Fame*, the Musical? The process… the development…

Darren Royston: I wanted the students to understand the context of the production, things connected to the time period of the 1980s and also the theatrical references in the piece. In fact, the idea of Shakespeare's *Romeo and Juliet* was an important reference. The idea of meeting the love of your life during a dance, which is how Juliet meets her Romeo, occurs in many ways in the show. There are also links to the ballet version of *Romeo and Juliet*, and the musical *West Side Story* is mentioned. We had some sessions on the historical dancing of this Renaissance time and how we can tell stories as an ensemble, being very physical together. As this developed, we had to think about the culture of the 1980s and how this made the characters the type of people they were. We had to consider the different dance forms they study at the school – ballet, modern, folk – even making a new fusion of flamenco with tap dance, using Spanish fans and skirts. Each student contributed to the moves they wanted to make, and I had two wonderful assistants who were themselves graduates of the music theatre course – Joey and Boss – who worked with the students on choreography and made some fantastic spectacular dance routines. A lot of things had to wait until we had the set built – with steps and levels to use, including the moving boxes which we had to choreograph as well to be able to stand on them and create different settings. Finally the lighting needed to be added to give the real atmosphere, adding colour and great dramatic effects. The final stage was bringing in the audience to watch the show, who really responded well with laughing at the comedy, cheering at the musical numbers, and being moved by the tragic story of some of the characters.

What do you think about the production, Mahidol students, your overall impression?

Darren Royston: The Mahidol Students were wonderful to work with. The opening number of the

show says that to be part of the Fame School they had to do hard work! They really did work hard on this show. Not only on the music, the singing and the dancing, but also on the scenes where they were all acting in English. Getting the rhythm and flow of the scenes was hard, but they would practice with each other, and record rehearsals and practice on their own. It became a real ensemble piece, and everyone supported each other. In addition to performing, the students were responsible for the stage painting, the rigging of lights, the props, the costumes and the surtitles projecting the words in both Thai and English. Everyone had a lot to do on this production, and they had to do this while completing their other studies, university exams and performing their recitals. I was so proud of every single student in the final performances when every little detail they added to the show was so important.

Anything that you'd like to tell us?

Darren Royston: The students really related to the audience and made it a very special show, giving so much energy! It felt so good to be sat in the auditorium and seeing the show become so spectacular, with such a brilliant band led by Nice with wonderful musicians. We started with nothing, struggling with the script, the music and the moves, but in the end it was a production with professional standards, showing off the talent of so many individuals and the joined forces of the whole school. It was great to work with all the staff who had a big part in coaching them all in dialect, speech, singing, acting and dance.

Biography

Training & Teaching: National Youth Theatre of Great Britain, Queens' College of the University of Cambridge, TRINITY LABAN (UK), City of London University, LABAN GUILD for Movement and Dance, Motus Humanus Scholarship (University of Minnesota), Bonnie Bird International Choreography Award, New York Film Academy, National Film & Television School (UK), London College of Music at University of West London, Drama Studio London, Rose Bruford School of Theatre Arts, Associate Tutor in Dance & Movement at THE ROYAL ACADEMY OF DRAMATIC ART, (RADA) London.

As Movement Director, Choreographer & Dance Consultant, he works in the UK at National Theatre, Old Vic Theatre, Royal Shakespeare Company, Royal Opera, Theatre Royal Haymarket, English Touring Theatre, The Lord Chamberlain's Men. He choreographed Lauren Bacall in *Wide Blue Yonder* and Nicole Kidman in *Queen of the Desert*, directed by Werner Herzog. Darren has appeared frequently on UK television, appearing as the Dancing Master in *Dancing Cheek to Cheek* (BBC TV). He trained Daniel Radcliffe and Emma Watson *(Harry Potter)*.

As a director, Darren works internationally, including at Opera Siam where he has directed *Carmen, La Boheme* and Massenet's *Thaïs*; with European Chamber Opera & Grand Opera Thailand *(Merry Widow, Rigoletto, The Magic Flute, Die Fledermaus, The Barber of Seville, La Traviata, Tosca, Madam Butterfly, Carmen*); with Pop Up Opera *(Die Entfuhrung, Don Pasquale, Cosi fan Tutte, L'Elisir d'Amore, Serva Padrone*, and Bizet's *Docteur Miracle)* and several new musicals in London, Norway, and in Iceland (including *Houdini* with Las Vegas Magic Circle). He is Director/ Choreographer of the cabaret revue *In Gay Company* by Fred Silver, performing in London's West End.

Darren's book DRAMATIC DANCE: AN ACTOR'S APPROACH TO DANCE AS A DRAMATIC DANCE is a textbook for the ROYAL ACADEMY OF DRAMATIC ART, published by Methuen Drama/Bloomsbury (2014). He is a member of the International Dance Council of UNESCO, and Artistic Director of NONSUCH HISTORY AND DANCE leading workshops in historical dance worldwide.

Following this production of FAME, Darren will be working with Napisi Reyes as the movement director & choreographer on THE WORKSHOP, a new musical to be performed at the THAILAND CULTURAL CENTRE in May/ June this year.

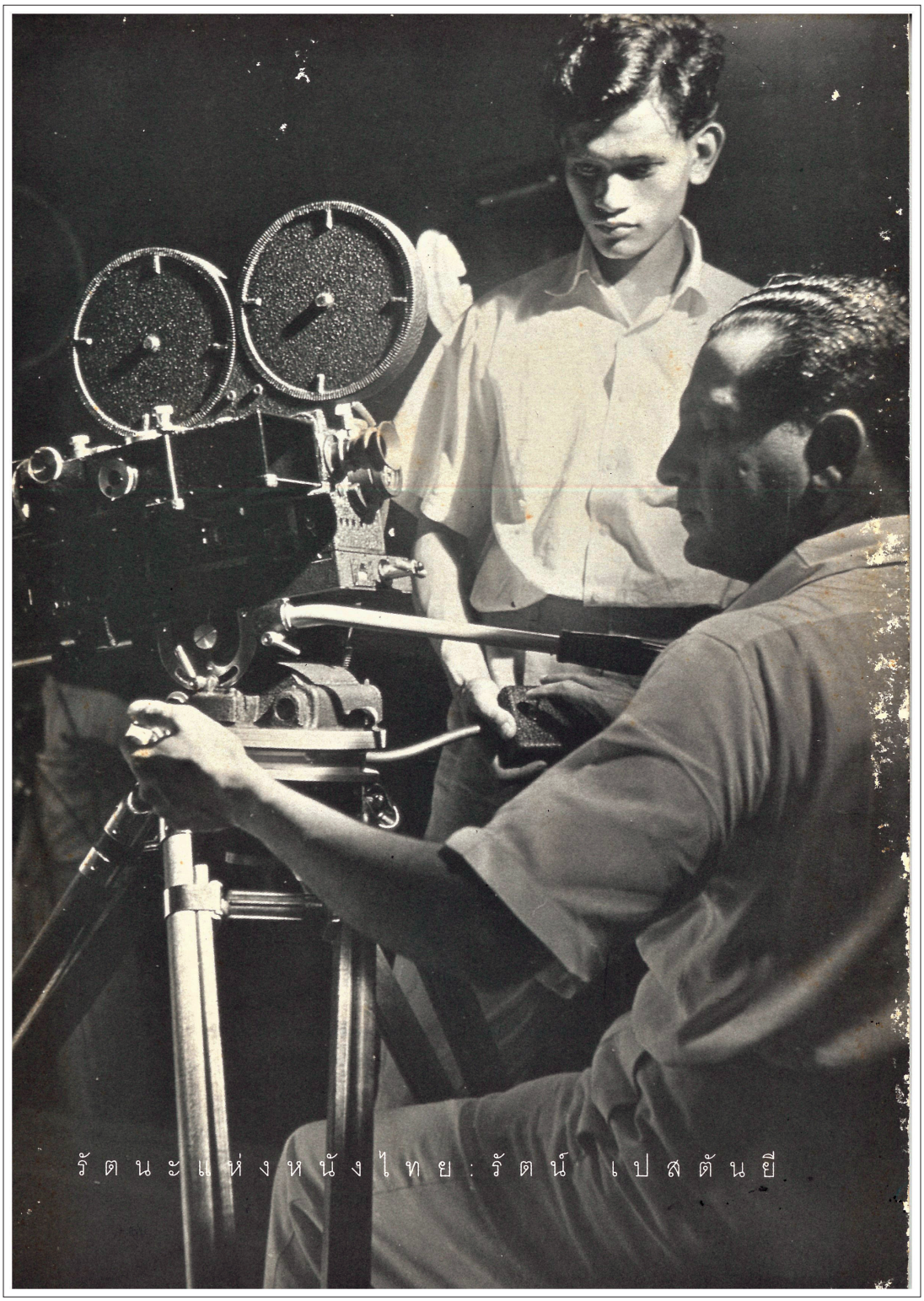

รัตน์ เปสตันยี (นั่ง) กับกล้องถ่ายภาพยนตร์

ดนตรีวิจักษ์ในภาพยนตร์ “โรงแรมนรก” (๒๕๐๐) ของ รัตน์ เปสตันยี

เรื่อง:
จิตร์ กาวี (Jit Gavee)
อาจารย์ประจำสาขาวิชาดนตรี
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี

บทนำ

คำว่า “ดนตรี” หมายถึง เสียงที่ประกอบกันเป็นทำนองเพลง เครื่องบรรเลงซึ่งมีเสียงดังทำให้รู้สึกเพลิดเพลิน หรือเกิดอารมณ์รัก โศก หรือรื่นเริง เป็นต้น ได้ตามทำนองเพลง คำว่า “วิจักษ์” หมายถึง ความเข้าใจและตระหนักในคุณค่าของศิลปกรรมและวรรณกรรม ความนิยม ความชาบซึ้ง คำว่า “ดนตรีวิจักษ์” จึงหมายถึง ความเข้าใจและตระหนักในคุณค่าของเสียงที่ประกอบกันเป็นทำนองเพลง ไปจนถึงเครื่องบรรเลงซึ่งมีเสียงดังทำให้รู้สึกเพลิดเพลิน หรือเกิดอารมณ์รัก โศก หรือรื่นเริง

ภาพยนตร์ นับเป็นศาสตร์ทางศิลปะที่ใหม่ที่สุด เมื่อเทียบกับศาสตร์อื่นๆ เช่น จิตรกรรม ดนตรี วรรณกรรม แต่ก็จัดเป็นศาสตร์และสื่อที่ทรงพลังมากที่สุดเช่นกัน เพราะภาพยนตร์สามารถผนึกรวมพลังของศาสตร์ต่างๆ ที่ได้กล่าวมา ให้เป็นหนึ่งเดียวได้

คนไทยได้สร้างภาพยนตร์เป็นของตัวเองเป็นครั้งแรก คือภาพยนตร์เรื่อง “โชคสองชั้น” ในปี พ.ศ. ๒๔๗๐ โดย กรุงเทพฯ ภาพยนตร์บริษัท อันได้ชื่อว่าเป็น “ภาพยนตร์ไทยแท้” เรื่องแรกของประเทศสยามในขณะนั้น ช่วงเวลาที่ภาพยนตร์ไทยเรื่องแรกออกฉายแก่สาธารณชนนั้น เด็กหนุ่มอายุ ๑๙ ปี กำลังเติบโต และไม่มีใครจะล่วงรู้เลยว่า ในอีกไม่กี่ปีต่อมา เด็กหนุ่มผู้นี้จะเติบโตและเป็น “รัตนะแห่งวงการภาพยนตร์ไทย” ท่านผู้นี้คือ รัตน์ เปสตันยี ผู้สร้างภาพยนตร์คุณภาพประดับวงการมากมาย ไม่ว่าจะเป็น สันติวีณา (พ.ศ. ๒๔๙๗) ชั่วฟ้าดินสลาย (พ.ศ. ๒๔๙๘) หรือ โรงแรมนรก (พ.ศ. ๒๕๐๐) เป็นต้น

โดยเฉพาะในเรื่องโรงแรมนรก ถือว่าเป็นภาพยนตร์เรื่องสำคัญของรัตน์ เปสตันยี ที่ยังคงเป็นที่กล่าวถึงและวิพากษ์วิจารณ์จนถึงยุคปัจจุบัน (ทศวรรษที่ ๒๕๖๐) หนึ่งในองค์ประกอบสำคัญของภาพยนตร์เรื่องนี้ คือ งานด้านเนื้อเรื่องและดนตรีที่เป็นเอกลักษณ์และล้ำยุคสมัยเมื่ออยู่ในช่วงเวลาของการฉายรอบปฐมทัศน์ บทความนี้จึงจะขอนำเสนอข้อดนตรีวิจักษ์จากภาพยนตร์โรงแรมนรกของรัตน์ เปสตันยี ดังนี้

รู้จัก รัตน์ (เปสตันยี)

รัตน์ เปสตันยี มีเชื้อสายเปอร์เซีย (ตุรกี) โดยบรรพบุรุษได้เดินทางเข้ามาอาศัยทำกินอยู่ในประเทศไทย รัตน์ เปสตันยี เป็นชาวกรุงเทพฯ โดยกำเนิด เกิดเมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๕๑ สำเร็จการศึกษาขั้นต้นที่โรงเรียนอัสสัมชัญ กรุงเทพฯ ก่อนที่จะเดินทางไปศึกษาต่อที่ประเทศอินเดีย และประเทศอังกฤษตามลำดับ โดยได้สำเร็จการศึกษาชั้นปริญญาตรีในสาขาวิชาวิศวกรรมเครื่องกล จากมหาวิทยาลัยลอนดอน ประเทศอังกฤษ เมื่อกลับมาถึงประเทศไทยในช่วง พ.ศ. ๒๔๘๐ รัตน์ เปสตันยี ได้เข้าทำงานในบริษัทนายเลิศและดีทแฮล์ม ใช้เวลากว่าสิบปีที่นั่น ก่อนที่จะเบนเข็มอาชีพการทำงานสู่สายทางเดินภาพยนตร์

ในงานด้านภาพยนตร์ รัตน์ เปสตันยี เริ่มต้นจากความชมชอบการถ่ายภาพ ตั้งแต่ช่วงศึกษาเล่าเรียนในต่างประเทศ จนนำไปสู่การสร้างภาพยนตร์สั้นเรื่องแรก “แตง” ซึ่งถูกนำส่งเข้าประกวดในงานศิลปกรรมภาพยนตร์ประเภทสมัครเล่น และชนะการประกวด ในเมืองกลาสโกว์ (Glasgow) ในปี พ.ศ. ๒๔๘๐ ประเทศสกอตแลนด์ (Scotland) นอกจากนั้นยังมีภาพยนตร์สมัครเล่นเรื่อง “เรือใบสีขาว” ที่ได้ส่งประกวดในงานมหกรรมโลกนิวยอร์ก (New York) ประเทศสหรัฐอเมริกา (United States of America)

วันเปิดกล้องภาพยนตร์โรงแรมนรก

รัตน์ เปสตันยี ได้เข้าทำงานในฐานะช่างถ่ายภาพ (ภายหลังทำงานในบริษัทนายเลิศและดีทแฮล์มกว่า ๑๓ ปี) ในกองถ่ายภาพยนตร์ เรื่อง พันท้ายนรสิงห์ (พ.ศ. ๒๔๙๒) ซึ่งเป็นภาพยนตร์ขนาด ๑๖ มิลลิเมตร จากคำชักชวนของพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าภาณุพันธุ์ยุคล หรือ พระองค์ชายใหญ่ ผู้ก่อตั้งอัศวินภาพยนตร์ ก่อนที่รัตน์ เปสตันยี จะเริ่มสร้างภาพยนตร์ของตัวเองอีกครั้งภายหลังจากที่ว่างเว้นมาในช่วงระยะเวลาหนึ่ง โดยได้สร้างภาพยนตร์เรื่อง ตุ๊กตาจ๋า (พ.ศ. ๒๔๙๔) และประสบความสำเร็จ เป็นที่มาของการก่อตั้งโรงถ่ายภาพยนตร์ของตนเอง ภายใต้ชื่อ หนุมานภาพยนตร์ โดยเป็นโรงถ่ายภาพยนตร์ขนาด ๓๕ มิลลิเมตร อันเป็นขนาดมาตรฐานสากล ทั้งยังมีการสั่งตรงเครื่องไม้เครื่องมือการถ่ายทำจากฮอลลีวูด (Hollywood) ประเทศสหรัฐอเมริกา เหมืองทองแห่งโลกภาพยนตร์

ภาพยนตร์ที่ถูกสร้างโดย หนุมานภาพยนตร์ ได้แก่ สันติ-วีณา (พ.ศ. ๒๔๙๓) ชั่วฟ้าดินสลาย (พ.ศ. ๒๔๙๘) โรงแรมนรก (พ.ศ. ๒๕๐๐) สวรรค์มืด (พ.ศ. ๒๕๐๑) แพรดำ (พ.ศ. ๒๕๐๔) ธรรมจักร (ภาพยนตร์สารคดี ช่วง พ.ศ. ๒๕๐๑) ไทยแลนด์ (ภาพยนตร์สารคดี ช่วง พ.ศ. ๒๕๐๑) นิ้วเพชร (ภาพยนตร์สารคดี ช่วง พ.ศ. ๒๕๐๑) ๕๐ ปี ดีทแฮล์ม (ภาพยนตร์สารคดี ช่วง พ.ศ. ๒๕๐๑) และน้ำตาลไม่หวาน (พ.ศ. ๒๕๐๓)

นอกจากงานด้านการสร้างภาพยนตร์ รัตน์ เปสตันยี ยังรับหน้าที่เป็นอาจารย์พิเศษ ในฝ่ายวิชาช่างถ่ายรูป วิทยาลัยเทคนิคกรุงเทพฯ ทุ่งมหาเมฆ โดยดำรงตำแหน่งอาจารย์พิเศษ วิชาถ่ายภาพยนตร์ เป็นเวลา ๘ ปี ทั้งนี้ รัตน์ เปสตันยี ยังดำรงตำแหน่งต่างๆ ในสมาคมถ่ายภาพแห่งประเทศไทย ตั้งแต่นายกสมาคม อุปนายก ไปจนถึงที่ปรึกษา

รัตน์ เปสตันยี ได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่พยายามช่วยเหลือวงการภาพยนตร์ไทยให้อยู่รอดจากกระแสชบเชามาโดยตลอดชีวิต จนถึงวาระสุดท้าย ในวันที่ ๑๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๓ สมาคมผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์แห่งประเทศไทย ได้มีการจัดการประชุมสำคัญในประเด็นการช่วยเหลือวงการภาพยนตร์ไทยจากรัฐบาล โดยได้เชิญรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการ กลุ่มผู้กำกับและข้าราชการระดับสูงที่เกี่ยวข้องในด้านการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย นับเป็นการประชุมครั้งแรกที่บุคลากรในหน่วยงานของภาครัฐมาพบกับกลุ่มผู้สร้างภาพยนตร์ไทย รัตน์ เปสตันยี ได้ขึ้นเป็นผู้พูดคนสุดท้าย โดยกล่าวได้เพียงไม่กี่ประโยคก็เกิดอาการหัวใจล้มเหลวกะทันหัน รัตน์ เปสตันยี ถูกนำส่งโรงพยาบาล และเสียชีวิตในวันเดียวกันนั้นเอง สิริอายุได้ ๖๒ ปี

ภาพยนตร์โรงแรมนรก

ภาพยนตร์เรื่อง โรงแรมนรก เป็นภาพยนตร์เรื่องยาวเพียงเรื่องเดียวของหนุมานภาพยนตร์ ที่ถูกสร้างในรูปแบบภาพยนตร์ขาวดำ โดยตลอดทั้งเรื่องกว่าสองชั่วโมงนั้น ใช้ฉากถ่ายทำทั้งหมดเพียงสองฉากเท่านั้น คือ ฉากเคาน์เตอร์โรงแรม และฉากภายในห้องพัก ภาพยนตร์เรื่องนี้จัดเป็นผลงานเด่นของรัตน์ เปสตันยี ที่นำเสนอ “ความแปลก” และ “ความใหม่” แก่วงการภาพยนตร์ไทยเป็นอันมาก ชลิดา เอื้อบำรุงจิต ได้กล่าวถึงเหตุผลที่ภาพยนตร์โรงแรมนรกถูกสร้างขึ้นในระบบฟิล์มขาวดำ ในขณะที่ยุคสมัยดังกล่าวสามารถถ่ายทำเป็นระบบฟิล์มสีได้แล้ว ว่า

“...คุณรัตน์เห็นว่าการสร้างหนังขาวดำมีการลงทุนที่ต่ำกว่าหนังสี อีกทั้งยังสามารถล้างและพิมพ์ฟิล์มได้เองโดยไม่ต้องส่งแล็บในต่างประเทศ เนื่องจากการลงทุนที่ต่ำ ทำให้ไม่ต้องกลัวการขาดทุนมาก โรงแรมนรก จึงเป็นผลงานที่เปิดโอกาสให้คุณรัตน์ ‘ทดลอง’ อย่างเต็มที่ ทั้งในแง่เนื้อหาและวิธีนำเสนอ...”

ใบปิดภาพยนตร์ โรงแรมนรก พ.ศ. ๒๕๐๐

นักแสดงนำของภาพยนตร์โรงแรมนรก ได้แก่ ชนะ ศรีอุบล รับบท ชนะ ศรินทิพย์ ศิริวรรณ รับบท เรียม ประจวบ ฤกษ์ยามดี รับบท น้อย สุรสิทธิ์ สัตยวงศ์ รับบท สิทธิ์ ทัต เอกทัต รับบท เสือดิน และดาราสมทบอีกมากมาย

เรื่องย่อของภาพยนตร์: เรื่องทั้งหมดเกิดที่โรงแรมแห่งหนึ่งในต่างจังหวัด ชื่อว่า “โรงแรมสวรรค์” โดยทั้งโรงแรมจะมีห้องพักเพียงหนึ่งห้องในอัตราค่าเช่า ๓๐ บาทต่อคืน โดยมี น้อย (ประจวบ ฤกษ์ยามดี) เป็นผู้ดูแลรับแขกที่เข้ามาภายในโรงแรม ชนะ (ชนะ ศรีอุบล) สมุห์บัญชีหนุ่มหล่อจากบริษัทปรีดาไทย ผู้เป็นแขกประจำของโรงแรมได้เข้าพัก พร้อมพบเจอเหตุการณ์ที่ชุลมุนวุ่นวายของโรงแรม อันสร้างความรำคาญแก่ตัวเขาเป็นอย่างยิ่ง จนขนานนามใหม่ให้โรงแรมนี้ว่า “โรงแรมนรก” ต่อมาไม่นาน เรียม (ศรินทิพย์ ศิริวรรณ) หญิงปริศนาปรากฏตัวพร้อมข้าวของเป็นกระเป๋าใบโตเดินเข้ามาในโรงแรมเพื่อหาที่พัก ด้วยบุคลิกที่โผงผาง ก๋ากั่น ผิดวิสัยสตรีสยามโดยทั่วไป ผนวกกับห้องพักที่มีอยู่เพียงห้องเดียวและถูกจองไปแล้วโดยคุณชนะ ทำให้เกิดการทะเลาะเบาะแว้งเพื่อแย่งชิงห้องพักดังกล่าว เกิดเป็นเหตุการชิงไหวชิงพริบระหว่างตัวละครทั้งหมด ก่อนที่จะมีกลุ่มโจรเข้ามา นำโดย สิทธิ์ (สุรสิทธิ์ สัตยวงศ์) และลูกน้องผู้โหดเหี้ยมอย่างไกร (ไกร ภูตโยธิน) เพื่อต้องการเงินของบริษัทปรีดาไทย ซึ่งจะถูกส่งมายังชนะเพื่อจะนำไปจ่ายเป็นค่าจ้างของพนักงานในบริษัท จำนวน ๖๐๐,๐๐๐ บาท ทำให้ทั้งสองพุ่งเป้าไปยังนายชนะ จึงเกิดเหตุการณ์ชิงไหวชิงพริบอีกครั้งกับฝ่ายคนดีและฝ่ายโจร การเล่าเรื่องของภาพยนตร์โรงแรมนรก ยังคงมีการสร้างพล็อตที่เรียกได้ว่าเป็นการใช้โจรซ้อนโจร โดยในเนื้อเรื่องได้มีการปรากฏตัวของเสือดิน (ทัต เอกทัต) ทำให้เนื้อเรื่องยิ่งเข้มข้นมากขึ้น ก่อนที่เรื่องจะคลี่คลายลงไปในทางที่ดี ฝ่ายโจรร้ายไม่ได้เงินก้อนใหญ่ไป และได้รับผลจากการกระทำทุกคน ชนะและเรียมเกิดชอบพอกันกระทั่งนำไปสู่การแต่งงาน และน้อยยังคงได้ทำหน้าที่อย่างมีความสุขในโรงแรมสวรรค์แห่งนั้น ส่งเข้าสู่ฉากจบอย่างมีความสุขในที่สุด

ขณะที่ภาพยนตร์โรงแรมนรกได้ดำเนินเรื่องไปนี้เอง สิ่งที่ปรากฏและโดดเด่นอยู่ตลอดทั้งเรื่อง โดยเฉพาะใน ๒๐ นาทีแรกของภาพยนตร์ คือ ดนตรี อันจะแสดงให้เห็นถึงความละเมียดละไมในงานของรัตน์ เปสตันยี เป็นอย่างดี

ดนตรีวิจักษ์ ใน โรงแรมนรก

องค์ประกอบดนตรีที่ปรากฏในภาพยนตร์โรงแรมนรก นับได้ว่ามีความหลากหลายเป็นอย่างมาก โดย

ชนะ ศรีอุบล และ ศรินทิพย์ ศิริวรรณ ในบท ชนะ และ เรียม คู่พระนางของเรื่อง

ผู้รับหน้าที่กำกับดูแลดนตรีในเรื่องคือ ปรีชา เมตไตรย์ พร้อมกับวงดนตรี “ลูกฟ้า” แห่งกองทัพอากาศ (เชื่อว่าตัวประกอบนักดนตรีหลายท่านในเรื่อง มาจากวงดนตรีคณะนี้)

เสียงเพลงแรกที่ดังขึ้น คือ บทเพลงเปิดที่บรรเลงโดยวงลูกฟ้า อันเป็นบทเพลงในลีลาฝรั่งผสมผสาน ผ่านเครื่องเป่าและเครื่องสาย โดยบทเพลงดังกล่าวจะถูกนำมาบรรเลงซ้ำตลอดทั้งเรื่อง ทั้งยังเป็นบทเพลงจบ ซึ่งถือว่าเป็นบทเพลงหลัก (Theme song) ของเรื่อง

“คุณหลวง คุณหลวง” คำร้องเพลงคุณหลวง ซึ่งแปลงมาจากทำนองของเพลงมาร์ชชิงทรูจอร์เจีย (Marching Through Georgia) ประพันธ์ในปี ค.ศ. ๑๘๖๕ (พ.ศ. ๒๔๐๘) โดย เฮนรี เคลย์ เวิร์ก (Henry Clay Work) นักประพันธ์ชาวอเมริกัน ถูกบรรเลงผ่านแตรทรอมโบน (Trombone) ในฉากเปิดเรื่อง สำเนียงของดนตรีที่บรรเลงออกมาในภาพยนตร์นั้น จะเห็นได้ชัดว่าผู้สร้างภาพยนตร์ต้องการให้ผู้บรรเลงบรรเลงทำนองนี้ให้มีความเพี้ยนแปร่งและดูแปลกหู แต่จังหวะยังคงคึกคักตามแบบฉบับเพลงมาร์ช โดยสร้างลักษณะตัวละครประกอบที่ทำหน้าที่บรรเลงเป็นนักดนตรีขี้เมาคนหนึ่ง ทำนองดังกล่าวยังคงถูกบรรเลงวนไปเรื่อยๆ ในขณะที่ฉากของภาพยนตร์ก็วนไปในมุมต่างๆ ของฉากภาพยนตร์ ก่อนที่จะไปหยุดบริเวณของเปียโน ที่นักแสดงกลุ่มต่อมาได้คอยรับช่วงทางดนตรีอย่างต่อเนื่อง

บทเพลงมาร์ชชิงทรูจอร์เจีย ในสังคมโลก จัดเป็นสัญลักษณ์สำคัญของสงครามกลางเมือง ในประเทศสหรัฐอเมริกา ช่วงปี ค.ศ. ๑๘๖๑-๑๘๖๕ (พ.ศ. ๒๔๐๔-๒๔๐๘) บทเพลงนี้ถูกประพันธ์ขึ้นภายหลังชัยชนะของทหารฝ่ายเหนือ เนื้อหาเป็นมุมมองของกลุ่มของทหารที่กำลังเดินเท้าเข้าสู่เขตแดนของจอร์เจีย เพื่อปลดปล่อยทาสและผู้ใช้แรงงานต่างๆ ภายหลังบทเพลงนี้ได้แพร่กระจายเข้าสู่ประเทศไทย ซึ่งได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย แตรวงในประเทศไทยได้รับอิทธิพลและนำเข้ามาบรรเลงในกิจกรรมต่างๆ ไปจนถึงกลุ่มชาวบ้านที่รับทำนองเพลงและประยุกต์เข้าเป็นส่วนหนึ่งของเพลง ๑๒ ภาษาที่บรรเลงโดยวงปี่พาทย์ บทเพลงมาร์ชชิงทรูจอร์เจีย จึงเป็นตัวอย่างของความนิยมชมชอบในวัฒนธรรมตะวันตกของชาวไทยหรือชาวสยามในขณะนั้น

ทำนองเพลงคุณหลวงหรือมาร์ชชิงทรูจอร์เจียในเรื่อง ได้สร้างความหงุดหงิดรำคาญแก่กลุ่มนักดนตรีอีก ๒ คน ในบริเวณโถงของโรงแรม เห็นได้จากพฤติกรรมที่นักดนตรีกลุ่มนี้ต้องสื่อสารกันในการซ้อมดนตรี โดยการตะเบ็งเสียงดังสู้กับเสียงแตรทรอมโบน ที่บรรเลงเพลงคุณหลวงอย่างไม่หยุดหย่อน ก่อนที่สมาชิกคนหนึ่งต้องเข้าไปขอร้องให้หยุดบรรเลงแตรไปในที่สุด เพื่อตนจะได้มีโอกาสซ้อมเพลงบ้าง

กลุ่มนักดนตรีที่จะบรรเลงดนตรีต่อนี้ แสดงโดยนักแสดงประกอบ ๑ คน และสมพงษ์ พงษ์มิตร ผู้ซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็นตลกหลวงแห่งแผ่นดิน และได้รับการยกย่องเชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง (นักแสดง) ปีพุทธศักราช ๒๕๔๐ เป็นดารารับเชิญในบท ศาสดาจารย์สมพงษ์ (ตัวละครหนึ่งในเรื่อง เรียกท่านเช่นนี้) นักร้องอุปรากรที่เข้ามาฝึกซ้อมในโถงของโรงแรมสวรรค์ โดยได้ใช้บทเพลง ลา ดอนนา เอ โมบิเล (La Donna

è Mobile) จากมหาอุปรากรเรื่อง ริกอเล็ตโต (Rigoletto) ประพันธ์โดย จูเซปเป แวร์ดี (Giuseppe Verdi) นักประพันธ์ชาวอิตาเลียน ซึ่งการนำเพลงจากมหาอุปรากรระดับโลกมาขับร้องโดยใช้เสียงร้องของตัวนักแสดงเองนี้ เป็นสิ่งที่ไม่ค่อยพบในภาพยนตร์ไทยในอดีต แม้ว่า ลา ดอนนา เอ โมบิเล ที่สมพงษ์ พงษ์มิตร ขับร้องในภาพยนตร์ จะเป็นฉบับกึ่งล้อเลียน เพราะภาษาที่ใช้ร้องเป็นไปในลักษณะของการท่องจำ รวมไปถึงการเทียบเสียงที่ผิดเพี้ยนไปจากต้นฉบับ สิ่งเหล่านี้ก็สะท้อนให้เห็นถึงความต้องการทดลองและรสนิยมของผู้สร้างได้อย่างชัดเจน

ลา ดอนนา เอ โมบิเล ในมหาอุปรากรเรื่องริกอเล็ตโตนี้ ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมากตั้งแต่การแสดงครั้งแรก ในวันที่ ๑๑ มีนาคม ค.ศ. ๑๘๕๑ (พ.ศ. ๒๓๙๔) ณ โรงละคร ลา เฟนิเช เวเนเชีย (La Fenice Venezia) แห่งนครเวนิส ประเทศอิตาลี (Venice, Italy) และยังคงเป็นหนึ่งในบทเพลงจากมหาอุปรากรที่ยังคงเป็นที่นิยมจนถึงปัจจุบัน

หากศึกษาภาพยนตร์ของรัตน์ เปสตันยี จะเห็นได้ว่าหลายต่อหลายเรื่องมักมีการเลือกใช้แตรวงเป็นส่วนหนึ่งในภาพยนตร์ของเขา โดยในโรงแรมนรกนี้ เขาได้นำแตรวงเข้ามาบรรเลงพร้อมกับแห่ไปรอบๆ ห้องโถงของโรงแรมโดยไม่มีเหตุผลและดูเหมือนว่าจะไม่ได้สร้างความรำคาญแก่เจ้าของโรงแรมแต่อย่างใด ทั้งยังมีการประสมวงในลักษณะที่ไม่เหมือนปกติทั่วไป คือ ใช้เพียงกลองใหญ่ (Bass Drum) ซูซ่าโฟน (Sousaphone) บาสซูน (Bassoon) และพิกโคโล (Piccolo) ตั้งแถวเดินแห่ในบทเพลงอันเดอร์เดอะดับเบิลอีเกิล (Under the Double Eagle) ในกระบวนทรีโอ (Trio) ประพันธ์ในปี ค.ศ. ๑๙๐๒ (พ.ศ. ๒๔๔๕) โดย โจเซฟ ฟรันซ์ วากเนอร์ (Josef Franz Wagner) นักประพันธ์ชาวออสเตรีย ซึ่งในบทประพันธ์นี้จัดว่าเป็นเพลงมาร์ชที่มีความสำคัญ ด้วยเป็นเพลงมาร์ชที่ผูกพันอยู่กับสังคมไทยมาเป็นเวลายาวนาน เป็นหนึ่งในบทเพลงที่ถูกนำมาบรรเลงหน้าโรงภาพยนตร์ของสยาม ในยุคของภาพยนตร์เงียบที่ใช้แตรวงโรงหนังในการบรรเลงเพลงประกอบภาพยนตร์ ข้อสันนิษฐานเล็กๆ ของผู้เขียนเห็นว่า ผู้สร้างอย่างรัตน์ เปสตันยี อาจนำประสบการณ์ทางดนตรีประเภทต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต เป็นวัตถุดิบในการสร้างองค์ประกอบทางดนตรีเหล่านี้

แตรวงคณะเดียวกันนี้เองยังได้มีการนำเนื้อร้องจากการละเล่นพื้นบ้านอย่าง “ขี้ตู่กลางนา” มาบรรเลงผสมผสานกับทำนองของฮาบาเนรา (Habanera) บทร้องจากมหาอุปรากรเรื่องคาร์เมน (Carmen) ประพันธ์โดยคีตกวีชาวฝรั่งเศส จอร์จ บิเซ (Georges Bizet) จึงเกิดเป็นเพลงร้องประกอบแตรวง เพลงขี้ตู่กลางนา ในทำนองมหาอุปรากรตะวันตก โดยมีเนื้อร้องคือ “...ขี้ตู่กลางนา ขี้ตาตุ๊กแก ขี้มูกยายแก่ ออระแร้ ออระชอน (ซ้ำ)...” สะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมเพลงแปลง ซึ่งเฟื่องฟูเป็นอันมากในยุคสมัยนั้น คือ ช่วง ค.ศ. ๑๙๕๐-๑๙๖๐ (พ.ศ. ๒๔๙๓-๒๕๐๓) โดยบุคลากรเพลงแปลงคนสำคัญในยุคสมัยที่ได้กล่าวมา คือ นคร มงคลายน เจ้าของเพลงกินกาแฟ (แปลงจากเพลง My truly, truly fair) หรือเพลงหน่วยดับเพลิง (แปลงจากเพลง Christopher Columbus) จึงเห็น

ประจวบ ฤกษ์ยามดี ในบท น้อย บริกรประจำโรงแรม

สุรสิทธิ์ สัตยวงศ์ และ ทัต เอกทัต ในบท สิทธิ์ และ เสือดิน ตัวละครฝั่งโจรในเรื่อง

ได้ว่าส่วนหนึ่งในภาพยนตร์โรงแรมนรกได้มีการทดลองนำวัฒนธรรมดนตรีร่วมสมัยในสังคมไทยเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของภาพยนตร์ ทั้งยังเป็นฉากที่ง่ายแก่การจดจำของผู้ชม โดยใช้เพลงประกอบการละเล่นของเด็กไทยและทำนองเพลงอุปรากรที่มีความติดหูในระดับสากล

บทเพลงสำคัญอีกหนึ่งบทเพลง คือ ดาฮิล ซา โย (Dahil Sa Iyo) หรือชื่อภาษาอังกฤษ Because of You บทเพลงรักอมตะภาษาตากาล็อก ที่ไม่มีชาวฟิลิปปินส์คนใดในยุคนั้นไม่รู้จัก บทเพลงนี้ประพันธ์ขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๓๘ (พ.ศ. ๒๔๘๑) โดย ไมค์ เวลาร์เด (Mike Velarde) สำหรับประกอบภาพยนตร์ฟิลิปปินส์เรื่อง Bituing Marikit (Marvelous Stars) โดยผู้ที่นำแสดงและร้องบทเพลงนี้ครั้งแรกคือ โรเจอลิโอ เดอ ลา โรซา (Rogelio de la Rosa) ผู้ได้ฉายานามว่าเป็นราชาแห่งวงการภาพยนตร์ฟิลิปปินส์ โดยเนื้อหาและทำนองที่มีความไพเราะ ทำให้บทเพลงนี้ได้รับความนิยมอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะเมื่อมีการแปลเนื้อร้องเป็นภาษาอังกฤษพร้อมบันทึกเสียงในปี ค.ศ. ๑๙๖๔ (พ.ศ. ๒๕๐๗) ยิ่งเป็นการจุดกระแสความนิยมที่แผ่ไปยังทวีปยุโรปและสหรัฐอเมริกา

ดาฮิล ซา โย แทบจะเป็นบทเพลงเดียวในเรื่อง ที่ถูกหยิบยกจากต้นฉบับมาทั้งบทเพลง และเป็นบทเพลงภาษาตากาล็อก (ร้องสลับกับภาษาอังกฤษ) เพียงบทเพลงเดียวในเรื่อง ซึ่งได้มีการเชิญนักร้องสาวสวยพราวเสน่ห์ชาวฟิลิปปินส์แท้ๆ มาเป็นนักแสดงและนักร้องรับเชิญ คือ ฟลอร์ โอเรียน (Flor Orient) ทำให้ ดาฮิล ซา โย เป็นบทเพลงที่มีความสมบูรณ์แบบมากที่สุดเพลงหนึ่ง การนำนักร้องฟิลิปปินส์มาร้องในโถงโรงแรมของภาพยนตร์เรื่องนี้ก็อาจจะไม่ใช่เรื่องบังเอิญ เพราะหากเปรียบเทียบกับประวัติศาสตร์ของวงการดนตรีสากลในประเทศไทย จะพบว่าในช่วงเวลาก่อนหน้าของการสร้างภาพยนตร์เรื่องนี้ไม่นาน ฟิลิปปินส์เป็นชาติสำคัญที่มีนักดนตรีเข้ามาทำงานในประเทศไทย รับเล่นงานทั่วไปตามโอกาส เช่น ในสปอร์ตคลับ ผับ บาร์ ไปจนถึงโรงแรมชั้นดี

ตัวละครสมทบที่บรรเลงแตรทรอมโบนเพลงคุณหลวง ในฉากเปิดของเรื่อง

สมพงษ์ พงษ์มิตร ในบทนักร้องอุปรากรที่เข้ามาฝึกซ้อมในโรงแรม

ต่างๆ ดังนั้น ก็เป็นไปได้ว่า การที่โรงแรมสวรรค์ในภาพยนตร์โรงแรมนรกมีการนำนักร้องต่างชาติมาร้องณ โถงโรงแรม ให้แขกเหรื่อได้สดับรับฟัง ส่วนหนึ่งก็เพื่อชูภาพที่ว่าโรงแรมสวรรค์ก็เป็นโรงแรมชั้นดีมีดนตรีชั้นเลิศให้ฟัง ไม่แพ้โรงแรมชั้นนำอื่นๆ ที่นำเสนอดนตรีให้แขกของพวกเขา

ภายหลังจากบทเพลงดาฮิล ซา โย จะเห็นได้ชัดว่าผู้สร้างเริ่มให้ความเข้มข้นกับเนื้อเรื่องมากขึ้น โดยการผูกปมปัญหาใหญ่อันเป็นแกนหลักสำคัญของเรื่องให้มีความชัดเจน การเล่าเรื่องจึงมุ่งเน้นที่จะนำเสนอการแก้ปัญหาของตัวละครเป็นหลัก ตัวภาพยนตร์ยังคงนำเสนอดนตรีรูปแบบต่างๆ อย่างต่อเนื่อง แต่ได้ถูกลดทอนบทบาทลง โดยทำหน้าที่เพียงเพื่อสร้างบรรยากาศและอารมณ์ให้ตัวภาพยนตร์ ซึ่งแตกต่างจากช่วงแรกที่มีการนำเสนอเรื่องของดนตรีอย่างชัดเจน ดนตรีในช่วงหลังนี้นำเสนอในรูปแบบที่เป็นเกร็ดเพลง นำเสนอประกอบฉากเล็ก และประกอบอารมณ์ของตัวละครตามจังหวะของภาพยนตร์ เช่น เพลงงิ้วที่บรรเลงโดยเครื่องดนตรีสามชิ้นอย่าง ขิม ซอ ปี่ และขับร้อง เพลงที่บรรเลงโดยวงออร์เคสตราเพื่อสร้างอารมณ์ของภาพยนตร์อย่าง Pictures at an Exhibition โดย โมเดสต์ มูสซอร์กสกี (Modest Mussorgsky) นักประพันธ์ชาวรัสเซีย ในกระบวน The Hut on Hen's Legs ประกอบฉากที่น่าตื่นเต้น หรือเพลงลาวดวงเดือน เรียบเรียงใหม่สำหรับวงดนตรีสากล ประกอบฉากการสนทนาของคู่พระนาง เพลงที่บรรเลงด้วยแตรวงสำหรับประกอบฉากเล็กๆ ต่างๆ ในเรื่อง เช่น ฉากแห่นำนักมวยและชกควายในโถงโรงแรม เป็นต้น

เหล่านี้คือเรื่องราวของดนตรีที่ปรากฏในภาพยนตร์โรงแรมนรก ภาพยนตร์ ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ ของรัตน์ เปสตันยี ผู้กำกับซึ่งได้ชื่อว่าเป็นผู้บุกเบิกทางด้านภาพยนตร์คนสำคัญของประเทศไทย หากจะกล่าวว่าภาพยนตร์ไทยเรื่องใดที่มีดนตรีประกอบภาพยนตร์ที่หลากหลายรูปแบบอัดแน่นอยู่ในภาพยนตร์เรื่องเดียว โรงแรมนรก ก็ควรจะเป็นหนึ่งในนั้น แท้จริงแล้ว มิใช่เพียงโรงแรมนรกเท่านั้น แต่ภาพยนตร์ภายใต้กำกับของรัตน์ เปสตันยี ล้วนมีความโดดเด่นในเรื่องของดนตรีประกอบโดยทั้งสิ้น และเป็นเรื่องที่น่ายินดีเป็นอย่างยิ่งที่ภาพยนตร์ของรัตน์ เปสตันยี เกือบทั้งหมดสามารถหาชมได้ง่ายในสังคมยุคปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๖๒) ผู้เขียนจึงถือโอกาสนี้เชิญชวนผู้อ่านทุกท่าน "เสพ" งานที่สรรค์สร้างโดยผู้กำกับ

แตรวงที่บรรเลงดนตรีแห่เข้ามาในโถงของโรงแรม

ฟลอร์ โอเรียน ในบท ฟลอร่า นักร้องรับเชิญชาวฟิลิปปินส์ของโรงแรม

ที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้มาก่อนกาลในวงการภาพยนตร์ไทย แล้วดิ่มด่ำไปกับงานเหล่านั้นด้วยความภูมิใจว่า ในอดีตของประวัติศาสตร์ภาพยนตร์ไทย ได้มีการสร้างภาพยนตร์ที่มีการดำเนินเรื่องอย่างเป็นเอกลักษณ์ ทั้งยังมีความพิถีพิถันในการเล่าเรื่องตลอดสองชั่วโมงของภาพยนตร์ในฉากเล็กๆ เพียงสองฉาก และทำได้โดยไม่น่าเบื่อ ไปจนถึงการให้ความสำคัญกับการสร้างสรรค์ดนตรีประกอบอย่างล้ำยุคล้ำสมัยมากว่า ๖๐ ปีแล้ว

บรรณานุกรม

พูนพิศ อมาตยกุล. (๒๕๕๔). *การก่อเกิดเพลงไทยสากล: แนวคิดด้านดนตรีวิทยา*. กรุงเทพฯ: บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน).

มูลนิธิหนังไทย ในพระอุปถัมภ์ของพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าอนุสรมงคลการ. (๒๕๓๘). *รัตนะแห่งหนังไทย: รัตน์ เปสตันยี*. ม.ป.ท.: ม.ป.พ.

รัตน์ เปสตันยี (ผู้กำกับ). (๒๕๐๐). *โรงแรมนรก* [ภาพยนตร์].

ราชบัณฑิตยสถาน. (๒๕๕๖). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔*. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.

สมาคมผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์ไทย. (๒๕๑๓). *รัตน์ เปสตันยี อนุสรณ์*. พระนคร: ไทยสงเคราะห์ไทย.

องค์ประกอบดนตรีอื่นๆ ที่ปรากฏในภาพยนตร์โรงแรมนรก

1 STAND FOR ACOUSTIC & ELECTRIC GUITARS

GS200B NEW

EZPack Guitar Stand (Patented)

Though compact, the GS200B fits both acoustic and electric guitars and its rugged yet lightweight design folds down small enough to stow in your instrument case or backpack. The GS200B is the only stand you need to bring to the gig.

Height: 240mm (9.5")
Weight: 0.5 kg (1.1 lbs.)
Load Capacity: 10 kg (22 lbs.)
Folded size: 260mm × 110mm ×43mm (10.2" × 4.3" × 1.7")
Base Radius: 400mm × 280 mm (15.7" × 11")

นำเข้าและจัดจำหน่ายโดยTSH MUSIC www.tshmusic.com
(Tel. 02-622-6451-5)

West Side Story, School Edition

Story:
Richard Ralphs [ริชาร์ด ราฟส์]
Assoc. Dean for Venue Management and Principal, Pre-College
College of Music, Mahidol University

During March 22-24, 2019, the College of Music, Mahidol University hosted the musical performance "West Side Story, School Edition" produced by voice students from YAMP (Young Artist Music Program), the high-school level of the College of Music, Mahidol University. Mr. Richard Ralphs, principal of the YAMP as well as the director for this production, has the story behind this successful production.

Why do we decide to 'put on' a musical?

Richard: Strangely enough I am not a big musicals fan!

Having trained as a teacher and in theatre, I find many musicals not strong enough in message. Of course the entertainment value of many musicals can being pleasure and happiness to their audiences, but for me theatre is both an art and a craft. The theatre must deliver a strong enough message to leave the audience with something which is thought provoking and challenging. If our audience do not leave the theatre different than when they came in, I struggle to find enthusiasm for a piece. This is probably reflected in the musical theatre shows I have directed over 40 years.

There are two musicals I find myself most attached to as having the strongest of messages and the highest of their art forms, "Les Mis" and our *West Side Story*, which I have directed three times over the last three years.

Such a brilliantly crafted piece of theatre, with a powerful story and strongest of messages, the process of bringing *West Side Story* to life on stage was also a powerful education and learning vehicle, both in terms of their studies here at (Pre-College) Young

Artist Music Program –YAMP and lifelong learning lessons.

I said I am not a big fan of musical theatre, but at the same time I also believe the very best of the genre, such as *West Side Story*, is the ultimate of theatrical experiences, bringing together the triad of music, drama and art (stage setting, lighting, costumes, props) and for the actors, the triple threat of music, dance and acting.

Why is West Side Story the ultimate theatrical experience?

Richard: *The Big Four*

The success of West Side Story, since its premiere in 1957, is perhaps in the first instance down to the BIG Four – Bernstein, Laurents, Robbins, Sondheim - each an artistic genius in their own right, who came together to develop what is recognized by many critics as one of the greatest and most groundbreaking musicals of all time.

Leonard **Bernstein** was a classically-trained musician, often considered one of the greatest musicians in American history. Arthur **Laurents** was an accomplished writer and director. Jerome **Robbins** was a classically-trained ballet dancer who became a legendary choreographer and director. Stephen **Sondheim** came into the picture with an extensive literary and musical background. He would go on to pen such favorites as *Sweeney Todd* and *Into the Woods* (both of which have recently made their way from the stage to the big screen, as will *West Side Story*, coming soon and directed by Steven Spielberg). *Into the Woods*, I directed with our PC –YAMP students in 2012 and was produced by our undergrads last year.

The Story

Romeo and Juliet: a love story set against the background of division, bias, power and prejudice.

However, for me I don't really believe the love story is the critical aspect of *West Side Story*. The violence, prejudice and power struggles which come from "gangs" or division within communities is the real story.

This story can be seen still playing itself out across the real world stages. From the tragic events in New Zealand only recently, my own country's problems with gangs, knife crimes and Brexit; in Syria and across the Middle East; Trump's wall in America; Venezuela….

One of your own kind Stick to your own kind!

According to *poet Cynthia Zarin from The New Yorker,* how can **love** overcome, across time and continents, originating from it seems a never growing lists of '…. isms'?

"From *West Side Story* I learned about tragedy, and love and (physical relationships) – there were broken hearts all over the place, like broken glass – and the idea that things can go very, very wrong, in an instant, but that the most important thing in the world was that we all learned to

get along."

Over 60 years later, and 100 since the legend that is 'Lenny' was born, I can't help but feel it is our collective human tragedy that we still have not learned how to do that.

The Lovers

Tony is a dreamer, ready to leave his street gang behind and face the future head-on; Maria is idealistic and looking to explore womanhood and the world beyond her family's dress shop. When the two meet, their worlds stop, and cultural divides and societal expectations give way to 'star-crossed lovers'.

In Act 2, as their worlds are falling apart around them their combined hopes and dreams play out in one of the most beautifully hopeful and uplifting songs, **Somewhere…** We perhaps start to believe,

When **love** *comes so strong, there is no right or wrong*
Your love is your life.

That we have not really learned to solve our problems in the world through compassion, understanding, dialogue and love is perhaps the true tragedy and makes West Side Story as powerful now as it has ever been, if not more so.

Musicals as an educational vehicle

These are all ideas and concepts we have explored with our students over the rehearsal period. This is my third time to direct West Side Story; first in 1989, an abridged version here in 2009, as part of our annual concert series and what you will see today. So, of course, with age, experience and interpreting the play over all these years I will have a set of different perspectives to our students – teenagers growing up in the early part of the 21st

century. On the day we set up in MACM, I asked them what their thoughts are about our play and their characters.

Here are their thoughts:

"To know what is right and wrong is not so simple, but so important."

"If you try to think too much for other people you may harm yourself and others and quite possibly can turn out in ways you didn't expect or want."

"How anger and violence can destroy lives".

"Solving problems together is critical if we don't want tragic endings. Our play is like looking into the real nature of human beings and the realities of life."

"That the play shows us the possibilities of life and the dangers of racism, power and relationships can pose to creating a good life."

It is not just educational in the sense of provoking thought and reflection, but can you imagine how many hours go into making a musical and the resulting learning?

Richard: The process starts with the music/voice and how lucky we are to have three amazing voice teachers here at YAMP, Kamonporn Huncharoen (Aj Pae), Pichaya Kemasingki (Aj Pub) and Manasanun Aksornteang (Aj. Angie). The singing in our version of West Side Story you really had to hear to believe the exceptional standard. We started in the 1st week of December 2018 and by mid-January 2019 students were well on their way to mastering the music.

At the same time in early December 2018, our brilliant Musical Director, Yuttapon Sakcharoen (Aj. Nui) began rehearsing our orchestra. They too were ready with Act 1 by mid-January 2019 and we were able to run the show by mid-February 2019.

Early January our alumni and super-talented young choreographer, Sakda Khachonkitkosol began the enviable task of teaching the original Jerome Robbins choreography, but unenviable task of doing that to teenagers…. Yes… the original Broadway choreography!!

We started working with script and blocking on 7th January 2019. For our students, coming to terms with the dialogue and accents was perhaps the biggest challenge of all. Our alumni Chutimta Puttikulangkura (Aj. Mim) and Tunyaluk Boonruang (Aj. Oy) supported this learning throughout as assistant directors and brought insight and skill to our students' work.

On 18th February we were able to do our first run through!!

That was due to the passion, dedication and talent of our teachers and students alike. All of us adults who worked with our students over this period were just immensely impressed by their passion, dedication and

sacrifices they had to make in their young lives.

The Production and PR/Sales teams, supported by parents and teachers, were also all students! The PR learnt about finance, spreadsheet, PR strategies, merchandising, customer relations, social media and much more. Thank you Khun Pom (Parent), Aj Pub, Aj Pae and our Director of Music, Kiatkong Subhayon for guiding our students. The production team learnt about scheduling, project management, negotiating with lighting and set suppliers, running the complex musical. I was teaching them and having to rely on them at the same time… they made me proud!

Early in March we were left with two weeks to try to pull all the music, dancing, acting, PR/Sales and production together.

The role of the four adults (Doc played by Aj Pub, Glad Hand played by Aj. Mim, Detective Schrank played by our alumni Tanakorn Prucksachonlathan, and Officer Krupke played by Piyachart Srikern,) also plays an interesting part on the musical. At the tragic ending they are left on stage, shamed and hopeless as the young people come together, united and SOMEHOW hopeful of what life could be…. Our four adults played these perfect foils with maturity and sensitivity,

This production was my first time to work with Tawit Keitprapai (Lighting design)... Khun Am, and oh my goodness! ...what a very special person and his whole team. His sensitivity to the piece, his art, his love for our work is truly stunning and made our musical shin.

Through March 22 – 24 we had three nights of pure talent, huge amounts of dedication and passion brimming over on our West Side Story.

Thank you to our College, Dean, Admin team, faculty and staff who make all of this possible!

Why do we decide to 'put on' a musical?

I hope now it is clear.

p.s. Don't tell me arts education is any less important than science, technology or medicine!

Reference:

http://www.bbc.com/culture/story/20180824-why-west-side-story-is-so-timely-today

https://flypaper.soundfly.com/discovery/somewhere-project-four-artists/